

Arrest

nr. 168 399 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2013 houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die *loco* advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Naar aanleiding van een administratieve vreemdelingencontrole trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 8 december 2009 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

1.2. Verzoeker diende op 17 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid machtigde verzoeker op 5 april 2011 tot voorlopig verblijf voor de duur van één jaar tot 2 mei 2012.

1.4. Bij beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) van 13 april 2012 werd het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd voor één jaar tot 3 mei 2013.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 12 juli 2013 een beslissing houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf. Verzoeker werd hiervan op 22 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"K.(...), M.(...)
Geboren op (...) te (...)
Nationaliteit: Marokko
Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 03/05/2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006. Zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (RWB1065572) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS.14/10/2009).

Volgende voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf werden in onze vorige instructies dd. 13/07/2012 opgenomen:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon een arbeidskaart, een nieuw arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren:

K.(...), M.(...)
(R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)
1. Een nieuwe arbeidskaart B
2. Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling
3. Een recent arbeidscontract

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister."

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene geen nieuwe arbeidskaart B kan voorleggen, noch bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling.

De bewijzen van tewerkstelling die betrokkene voorlegt dateren ten laatste van december 2012. Het betreft tewerkstelling bij BVBA 't W.(...) te Borgerhout in september en oktober 2012, en bij S.(...) te Maasmechelen in november en december 2012. Bovendien beschikte betrokkene voor geen van beide

werkgevers over de vereiste arbeidsvergunning. Op 19.12.2012 werd een arbeidsvergunning voor S.(...) geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, die definitief werd geweigerd op 04.04.2013 nadat betrokkene beroep had aangetekend tegen de initiële beslissing. Op 31.05.2013 werd eveneens een arbeidsvergunning geweigerd voor Y.(...) B.(...) te Maasmechelen.

Op basis van deze gegevens moet worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

(...)”

1.6. Tevens op 12 juli 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 22 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M.(...) E.(...), attaché wordt aan de genaamde K.(...). M.(...), geboren te(...), op (...) die de Marokko nationaliteit heeft, het bevel gegeven om binnen de dertig (30) dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië’, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

**2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

REDEN VAN DE BESLISSING:

De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 03.05.2013 en kan niet worden verlengd.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient vast te stellen dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen het in punt 1.6. vermelde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat hij nochtans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, waardoor het beroep, voor zover het betrekking heeft op deze beslissing, niet onontvankelijk is. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift tegen een beslissing heeft immers de niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen deze beslissing tot gevolg (cf. RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

2.2. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2013. Bijgevolg dient niet te worden ingegaan op de door verweerder, in de nota met opmerkingen, opgeworpen exceptie van gebonden bevoegdheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van “de beginselen van goed bestuur”, waarbij verzoeker in zijn verzoekschrift gewag maakt van het ‘fair-play’ beginsel, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, alsook “het principe van voorzorg”, “het principe van professionaliteit” en “het principe van rechtszekerheid”. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing met een totaal gebrek aan professionalisme, in het midden van een nog hangende procédure tot verkrijging van een beroepskaart, zonder de definitieve beslissing van de Vlaamse Overheid af te wachten.

Immers, op een onaanvaardbaar lichtzinnige wijze nam zij de bestreden beslissing té vroeg, terwijl dé procedure met betrekking tot de beroepskaart nog steeds hangende is.

Hiervan zou verwerende partij toch minstens dienen op de hoogte te zijn om een degelijk professioneel werk te kunnen afleveren.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair- play, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verwerende partij heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 12.07.2013, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, niet wachten totdat de Vlaamse Overheid een beslissing genomen?

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is – quod certe non –, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf zijn best heeft gedaan om zijn plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden:

principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play: Verwerende partij achtte het niet nodig om de beroepsprocedure bij de Vlaamse Overheid af te wachten alvorens een beslissing te nemen.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen en had verwerende partij op zijn minst de algemene kennis moeten hebben hoe normaliter een procedure bij de Vlaamse Overheid in het kader van een arbeidskaart B wordt gevoerd.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

Tenslotte, kan verzoeker zich niet van de gedachte ontdoen dat, door dergelijk lichtzinnig en onprofessioneel gedrag van verwerende partij, deze er verantwoordelijk voor is dat de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dermate vol staat. Deze zaak had gemakkelijk anders kunnen opgelost worden, zonder dat verzoeker hiervoor naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende te stappen en waardoor vele kosten en enorm veel tijd voor alle betrokken partij en had kunnen uitgespaard worden.

Het middel is gegrond.”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: “*de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden*” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze het redelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn.

3.3. Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356, RvS 30 juni 2009 nr. 194.978, RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.5. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van *“het principe van voorzorg”* en *“het principe van professionaliteit”*, doelt verzoeker op het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 5 april 2011 op grond van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet gemachtigd tot een verblijf van één jaar tot 2 mei 2012. Op 13 april 2012 werd het tijdelijk verblijf van verzoeker verlengd voor één jaar tot 3 mei 2013, waarbij volgende voorwaarden werden opgelegd: *“(…) Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon een arbeidskaart, een nieuw arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren. (…) Tevens kan een verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.”*

3.9. Verzoeker diende op 22 april 2013 bij de diensten van de stad Maasmechelen een verzoek in tot verlenging van zijn verblijfskaart, waarbij hij zijn paspoort, een aantal loonfiches van BVBA 't W. van september 2012, oktober 2012 en november 2012 en van S. BVBA van december 2012, een arbeidskaart B geldig van 4 april 2012 tot 3 april 2013, een bewijs van beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake het afleveren van een arbeidskaart wat betreft S. BVBA en een arbeidscontract bij Y. B. voegde.

3.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 juli 2013 een beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf omdat er geen bewijzen van recente tewerkstelling en geen nieuwe arbeidskaart werden voorgelegd.

3.11. Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoeker er met zijn talrijke beschouwingen dat de bestreden beslissing *“berust (...) op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en (...) totaal onevenredig [is] zonder rekening te houden met alle elementen”*, dat de gemachtigde van de staatssecretaris *“geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen”*, dat de beslissing buitensporig, minder flexibel, minder menselijk en strenger zou zijn dan wat de wetgever voor ogen had en dat deze aldus willekeurig en lichtzinnig is genomen waardoor de bescherming waarop hij recht heeft zou worden geschonden, er niet in slaagt de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker weerlegt immers op geen enkele manier de vaststelling dat hij niet voldoet aan de voorwaarden die voor de verlenging van zijn voorlopig verblijf werden gesteld in de instructie van 13 juli 2012 omdat hij op het ogenblik van zijn verzoek tot verlenging op 22 april 2013 geen nieuwe arbeidskaart B kon voorleggen en dat hij sedert eind 2012 niet meer aan het werk was.

3.12. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd genomen omdat de uitkomst van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing inzake het afleveren van een arbeidskaart niet werd afgewacht, kan hij niet worden gevolgd. In de beslissing wordt immers

uitdrukkelijk vermeld dat er “op 19.12.2012 (...) een arbeidsvergunning voor S.(...) (werd) geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, die definitief werd geweigerd op 04.04.2013 nadat betrokkene beroep had aangetekend tegen de initiële beslissing”. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 15 januari 2013 een beroep heeft ingesteld tegen de weigering van het afleveren van een arbeidskaart wat betreft werkgever S. BVBA. Wat de werkgever Y. B. betreft, werd op 31 mei 2013 een beslissing tot weigering van de aanvraag tot arbeidsvergunning genomen. Voor zover verzoeker zou opwerpen dat de uitkomst van de beroepsprocedure met betrekking tot deze arbeidsvergunning niet werd afgewacht, blijkt nergens uit het administratief dossier dat tegen deze beslissing van de Vlaamse Overheid een beroep werd ingesteld. Verzoeker brengt hiervan ook op heden geen bewijzen aan.

3.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat deze te kwader trouw zou hebben gehandeld. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de fair-play of van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet voorzienbaar was. Het rechtszekerheidsbeginsel werd niet geschonden.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN